

Síla Jorinu

část druhá

Jan Kotalík

další části vycházejí na jadropudla.cz

Kapitola třetí

Život je nádherný. Nikdy nevíš, co tě potká.

-Mhual-Deb Hromový, čaroděj

Hostinský Mlíčnick seděl poklidně před svojí hospodou.

Spíš by se tomu dalo říkat ubytovna. Všichni hosté už odešli, nebo spí. Je pozdě, ale Mlíčnick nechce spát. Vyspal se ráno dosyta, jelikož poslední dobou se hostinec „U Mlíčnicka“ netrhne. Přitom má tak dobré pokoje. Neusnul by, zná se. Prohlížení nočního města ho však unaví. Tak seděl a koukal na všechny ty tunely a mosty.

Znenadání jeho obchodnické oči uviděly případné hosty. Vycházeli zvolna z tunelu. Mlíčnickovi se naskytl pohled na čtyři prazvláštní lidi.

Starý, nicméně zachovalý muž podpírá zvláštní dívku, jež měla šaty zkrvavené od jeho ruky, ale krev už trochu zaschla a vytváří na jeho paži lesknoucí se vzory. Muž drží v druhé ruce kopí, o nějž se opírá, a zároveň v ní nese velký štít, z kterého výmluvně trčí dva šípy s rozčepýřenými letkami a takto se pomalu šine vpřed.

Druhá dvojice byla o něco komičtější. Na trakaři bezvládně ležel muž, zabalený v plášti. Trakař tlačil chlapec, vysoký sotva metr a čtyřicet setinek. Hekal a potil se, měl co dělat. Za trakařem s mírně křivým kolem mu byla vidět jen hlava.

Mlíčnick ho znal. Takže na probděném večeru ještě něco vydělá. Výborně.

Proč se zajímat o někoho, kdo má peníze a chce pokoj? Mlíčnick pozdravil chlapce ledabylým gestem ruky a pustil osoby dovnitř. Pak pečlivě zavřel a zamkl dveře. Čekal od onoho malého kluka objednávku pokoje. Pochopitelně zcela diskrétní pobyt, pevné dveře a kvalitní zámek, dobré zavírací okenice.

Zkušený hostinský se nemýlil.

„Chcete pokoj s mezistěnou? Myslím, jako když tu jste s touhle celkem slušně vypadající slečnou? Jistě, o něco dráž, pravda, ale nebudete litovat, to mi věřte.“ zeptal se a tázavě se rozhlédl po skupině.

Přešlápl a olízl si horní ret: „Tak co, Jene?“

Otázka byla položena tomu nejmenšímu a nejmazanějšímu ze čtyř prazvláštních hostů.

Ten se zamračil a podíval se na postaršího muže, který očividně vedl onu zvláštní čtveřici.

„Dobře.“ prohlásil.

Aladrian měl už plné zuby téhle noci a toužil jen po obvázání ruky.

„Bereme. Tady je malá záloha za dnešní noc, uvidíme, jak dlouho se zdržíme.“

Dal Mlíčnickovi uspokojivě cikající mince. Ten se jen pousmál pod svým knírem. Známému hostu se v okamžiku na ruce houpal kroužek s poměrně složitým klíčem.

„Místnost 17, druhé patro. Jene, ty tam trefíš. Ráno vám přinesu trochu vody a snídani pro čtyři, dobře?“ otázal se.

„Samozřejmě.“ opáčil šedovlasý starý muž nonšalantně.

Unaveně se přehoupli přes schodiště a vstoupili do pokoje.

Usedli na postelích. Pouze onen omráčený muž byl položen na zem.

„Co s nim šéfe?“ optal se Jen.

„Hmm. Necháme ho, ať se vyspí. Položíme ho na tu postel za mezistěnou. Bude tak tady s – jak se vlastně jmenuješ děvče, kdo jsi?“

Starý válečník pohlédl na dívku v modrém.

„Děkuji vám za všechno. Já... jsem....tedy nejsem odsud, jaksi jsem sem zabloudila, nebo vlastně – říkejte mi Magda. Vážně moc děkuji, ráda bych si ustlala tady vedle, za těmi dveřmi, jak říkáte. Ten raněný nebude vadit. Uložím ho.“ zakoktala, vstala a odešla za zástěnu.

V zámku cvaklo, jak zevnitř otočila klíčem. Nedávalo to moc smysl, napadlo Aladriana, ale přesto to udělala.

„Je dost vyplašená. No, zdá se, že usneme tady.“

„Dobře šéfe. A když už jsme u těch jmen, jaký je to vaše?“ zeptal se.

„Aladrian.“

„Dobrý. Já jsem Bval Kapka.“

Aladrian se na něj zadíval: „Ten hospodský ti říkal Jene. Lžeš.“

Jeho pohled byl tvrdý a přísný.

„Myslím, že máš proč.“ dodal, „Ale ze mě nemusíš mít strach. Vy zloději jste mi ukradení.“

Jen se zarazil nad těmi slovy. Zmateně se podíval na svého šedovlasého spolunocležníka.

„Jak jste na to přikvasil?“

„Ha, nehraj to na mě a spi. Nemáš kus látky, obvaz nebo něco takového?“

„Nate.“ podal mu celkem solidní onuci a odmlčel se. Aladrian si klidně ošetřoval rameno a Jen neviděl ani náznak nějaké bázně či respektu.

On sám z toho byl rozrušený.

S takovým chováním se setkával jen u jiných zlodějů a lovců odměn. Stárnoucí muž nevypadal ani na jednoho, avšak bylo by nebezpečné se na to spolehnout. Zvlášť teď.

„Šéfe, vy se mě nebojíte? Ani trochu?“

„Proč se tě mám bát? Aha, protože jsi mrštný malý zabiják a tak, nu, to je pravda.“ zahrčel Aladrian a odkašlal si, „Tak lépe: o co se mám podle tebe bát? Jsem tu s tebou jen já. Zámek k těm dvěma ostatním je stejně bytelný, jako ten na dveřích, a Magda se zamkla, jak jsi mohl slyšet. A můj život? Záleží na něm někomu? Mně tedy ne. Dělej, co chceš. Ráno ti dám peníze a pak půjdeme každý svou cestou. Být tebou, dám zbraně na tamten stůl, vedle mých. Spí se mnohem lépe bez nich. Ale dýku po ruce doporučuji. Raději zamkni Jene. Dobrou noc.“

Jen zamkl a lehl si. Civěl do stropu a přemítal. Nikdy nikoho takového nepotkal. A teď tu má v klidu usnout? On, kdo probděl tolik nocí a prospal tolik dní?

Nechal si u sebe doopravdy jen dýku.

A ještě jednu ukryl poblíž. A taky hvězdici, co kdyby.

Pořád se nemohl té myšlenky zbavit. Možná to na něm není vidět, ale od té doby, co Gilloviroti zabili Rignothara, jde to s ním z kopce. Stejně jako s ostatními.

Co udělá jedna mrtvola vůdce. Celý cech se rozpadl. Buď utekli, přidali se ke Gillům, nebo se perou mezi sebou jako malé ryby v dohasínajícím stínu slávy kdysi slavného cechu.

Jen byl ten na útěku. Měl dost nepřátel i před převratem, ale teď to bylo horší, mnohem horší. Rignothar ho už neochrání.

Musí rychle pryč z města. A vedle něj usíná někdo, kdo by se mohl hodit. Někdo.

Vlastně je to zvláštní člověk. Nevypadá jako zdejší, nikdy ho tu neviděl. Očividně tu holku neznal, ale přesto pozvedl zbraň a vrhl se po hlavě do boje, kde byl ochoten a odhodlán riskovat, třeba až do úplného a hořkého konce.

A teď tu je s ním, s Jenem Vocasem. S tím Jenem, co je schopný ho v mžiku podřezat. Našel odvahu přerušit ticho a zeptat se.

„Šéfe, proč jste to udělal?“

Několik vteřin čekal na odpověď, začalo ho mrazit v zádech, jestli neudělal nějakou chybu.

Zlověstné ticho.

Jeho sluchu byl dopřán jeden jediný zvuk - pravidelné oddechování.

Aladrian už dávno klidně spal.

Jak jsem si lehla, tak jsem usnula. Pamatuji si jen, že jsem si alespoň sundala boty. Nic mě nezajímalo.

Zdálo se mi o mistrovi.

Zajímavé věci. Mhual-Deb na mne beze slova hleděl.

Vypadal hrdě.

Byl pyšný. On mě učil, on je mým, alespoň symbolickým, otcem. Stál ve své tmavé róbě a nehnul ani brvou, jen moudře koukal a jeho oči říkaly: „Vyrostla jsi jako z vody.“

Přitom mu hladce klouzaly hrací kostky ve vzduchu nad jeho rukou. Byly jeho vášní, celé noci jsem s ním hrála všelijaké hry. On uznával všechny, ale nejraději měl ty, ve kterých bylo zapotřebí alespoň jedné hrací kostky.

Jeho snový obraz se mi však začal rozplývat. Zamračil se a začal hledět vážně a ustaraně. Jeho rozplývající se postavu odstrčila jiná. Muž s jizvami, napůl vypadanými vlasy, vyraženými zuby a s páchnoucím dechem. Okolí najednou začalo vypadat jako kamenné stěny, jako tunel, spoře oděný do slabého světla louče. Nesmírně nepřátelské prostředí.

Ten zjev se zvolna blížil ke mně.

Pomaloučku natáhl ruku.

Viděla jsem jeho hnusné ruce, jeho špinavé nehty, obličej plný bezohlednosti.

Dotkl se mého ramene.

A v tu chvíli jsem si uvědomila, že to je sen, že se probouzím.

Že tu ruku na sobě pořád cítím!

Vyjekla jsem, naprosto oprostěná od únavy a vší silou máchla do tmy pěstí.
Trefila jsem čísi dlaň.

Okamžitě jsem stála na nohou.

Bála jsem se. Třásla jsem se strachy a hleděla do tmy. Rozeznala jsem jen slabou siluetu postavy. Siluetu, která tasila meč.

Jako kdyby měla tesáky. Jakoby se na mě měla co chvíli vrhnout a podřezat mě. Moje oči viděly sliny, kapající na podlahu.

Drápy stvůry, úzké oči.

Škvírou pode dveřmi se do pokoje dralo jen zoufalé množství slabého světla. Mému zraku nikterak nepomohlo, viděla jsem stále to samé.

Mé hrdlo bylo sevřené hrůzou, avšak podařilo se mi z něj vyloudit tón.

Vysoký a pronikavý výkřik.

Silueta sebou polekaně škubla.

Za dveřmi se cosi pohnulo.

Bestie se přesunula do rohu místnosti.

Pak ve dveřích zadunělo.

Temná postava se nahrbila. Každou chvíli po mně skočí. Zatne do mne své zuby a drápy.

Stáhne mě z kůže. Bude se bavit mým jekotem, bude si pochutnávat na mojí krvi, na mém mase.

Dveře povolily a místnost zaplavilo světlo.

Nic jsem neviděla, ale brzy si mé oči zvykly.

Překvapilo mne, jak rychle se tu Aladrian objevil.

Vrhl se k postavě. Neměl zbraň, ale jeho síla se postarala o meč siluety.

Uvědomila jsem si, jak mám velké oči. Vyděsil mne onen muž v plášti.

Když jsem ho ukládala, položila jsem jeho meč na stolek vedle, ale kuši jsem raději strčila pod postel. On sám vypadal podivně, jenže jsem byla moc unavená na nějaké bližší zkoumání. Teď byl ve svém cestovním plášti přitlačen ke zdi.

Překvapený. Zato dost rychlý. Vysmekl se ze sevření. Vyskočil na postel a sebral ze země svůj meč.

Aladrian stál proti němu a ani se nehnul.

Díval se vzhůru, jemu do očí. Všimla jsem si, že ve dveřích nenápadně stojí ten mladý chlapec. Mezi palcem a ukazovákem třímal nůž, připravený k vrhu. Stál a čekal, co se bude dít.

Muž s mečem na okamžik zaváhal.

Spatřil mě a Jena. Stále se díval do Aladrianových očí.

„Snad si nemyslíte, že to budete mít tak snadný.“ zasyčel a v očích měl hromobití.

Aladrian pořád nehnutě stál a díval se na něj.

„Ne, to si nemyslím.“ pravil konečně tichým hlasem, „snad si nemyslíš *ty*, že s tebou hodláme něco provést?“

„Kdo jsi, starče? Odpověz hned!“ odpověděl zuřivě a napřáhl meč k bodnutí.

„Ne.“ řekl Aladrian s ledovým klidem a pomalu ukázal do dveří na připraveného Jena. Stále se mu přitom tvrdě díval do očí.

„Raději nám pověz, kdo jsi ty, mladíku.“

Odměl se. Pak promluvil.

„Cestovatel. Dobrodruh, dá se říct.“

„Jasně, že jsem pravd'ou nečekoval. Vlastně se ti ani moca nedivnuju.“ vložil se Jen nečekaně do hovoru.

S ironickým úšklebkem na tváři si pohodil nožem mezi šikovnými prsty.

Mladík znervózněl.

Zadíval se podezřívavě na Jena. Meč připraven k bodnutí, oči plné nenávisti.

„Nechte mě jít a tenhle nezemře.“ ukázal na Aladriana, ale jeho slova už ztratila jiskru a jistotu.

„Pověz nám své jméno.“ požádal ho Aladrian pomalu.

Mladík se však nehodlal vzdát.

Vykopl na hrud' starého muže. Ten to však čekal a jen se trochu zakymácel.

Útočník pak švihl mečem po Jenovi. Klučina byl tak donucen ke kotrmelci nazad.

Mladík se pak pokusil prosmýknout okolo a uniknout. Jenomže se střetl s Aladrianem. Ten mu vrazil pěst břicha a chytil mu ruku s mečem. Trhl s ní, až se ozvalo zaúpění a ruka upustila meč.

Náš neznámý vyhlížel zoufale.

Nehodlal se vzdát. Bude bojovat, viděla jsem to na něm.

Byla to pravda. Praštil Aladriana do zraněného ramene.

Vykroutil se. Viděl Jena ve dveřích. Zpanikařil a kryl se podrážděnému starému bojovníkovi.

Došlo na pěsti, kopance. Hned na začátku neznámému muži spadl plášť. To pod ním vypadalo jako kožené brnění, ale zvláštní, z velké části měkké.

Aladrian měl na svůj zevnějšek překvapivě velkou sílu. Nevypadal na to. Šediny, zrovna ohromný svalovec to nebyl, spíš něco na způsob urostlého sedláka. Zdál se být snadným soupeřem. Ale přesvědčil mne o opaku. Párkrát hodil toho chlapa do dřevěné zdi. Tlumeně v ní zapraskalo.

On se však nedal. Byl docela rychlý a zjevně si přímo vybíral, kam uděří. Souboj se tak stal nebezpečným.

Já tam stála. I ten malý chlapec nechtěl použít svůj nůž, snad aby nestrefil Aladriana.

Tak se ti dva chlapi prali dál. Létaly pěsti, nadávky, hrozby a klení, tvrdé rány. Některé modřiny už na nich začínaly být vidět. Byl to velice tvrdý souboj. Nikdo z nich nemohl získat převahu, pořád se oťukávali a statečně bojovali.

Zvláštní, připadá mi, jako kdyby si ti dva mohli rozumět.

Mohli by si rozumně povídat o věcech, které je zajímají.

A rmoutilo mě, jak si ti tvrdohlavci vzájemně ničí zdraví. Stála jsem tam, pozorovala je a ta situace se mi ani trochu nelíbila.

Vzpomněla jsem si na jedno Mhual-Debovo moudro. Mnohokrát jsem se jím řídila. *Nemůžeš sledovat něco, co se ti nelíbí. Buď to zvrát, nebo se dívej jinak. A ty jsi moje učednice. Ty se neodvrátíš.*

Jistě.

Rozuměli by si. Perou se a já vlastně ani nevím proč. Chlapi jsou divní.

Další tvrdá rána od Aladriana. Ale proč by měla padnout další?

„Nechte toho.“ pronesla jsem.

Neslyšeli.

„Nechte toho!“ křikla jsem a oni mě v zápalu boje zcela ignorovali.

„TAK BUDE TO?!“ zavřeštěla jsem na ně.

Tentokrát mě určitě vnímali.

Na okamžik oba zaváhali, ale nepřestali. Muž v kožence právě opět udeřil Aladriana.

Samozřejmě, nevnímají mě, protože říkám správné věci!

Privřela jsem oči a rozpomněla se na svět okolo mě, na nezkrotné živly, na sílu, co mě obklopuje, na celý obrovitánský svět. Magie je jednoduchá, kouzla složitá. Jsem svěží a plná síly. Napřáhla jsem ruce a pomocí své vůle jsem všechnu tu energii usměřňovala mezi soupeře.

Cítila jsem tu sílu, ten nezkrotný živel. Právě napínali svaly k dalším úderům, když je má moc odhodila, každého do jiného rohu místnosti.

Oba, vlastně všichni tři vyhlíželi velmi překvapeně. Já jsem se konečně dokázala uvolnit natolik, abych dokázala i myslet na něco jiného. Teď už bude snadné je na té zdi udržet. Mhual-Debe, byl jsi mi dobrým učitelem.

Zírali na mě.

Jen se vzpamatoval první: „Nevypadáš na to, fakt ne.“

Náhle jsem se octla v pozici toho, kdo si klade podmínky.

Teoreticky.

„Takže – ty.“ začala jsem a ukázala na stále ještě neznámého mladého muže.

„Řekneš nám své jméno, a taky kdo jsi. Nemáš na vybranou.“

Ptala jsem se vážným hlasem, Mhual-Deb si na to potrpěl. Zbožňoval kouzelnické charisma, zvláště když bylo tak neočekávané.

Nechtělo se mu. Nadechl se, otevřel pusou, aby odpověděl. Ale pak si to asi rozmyslel. Zavrtěl hlavou.

Pustila jsem Aladriana. Myslím, že má v sobě dost cti. Nebude přece bít někoho, kdo je neustálým tlakem ke zdi neschopen jakéhokoli většího pohybu.

Mohla jsem tedy bez větších problémů soustředit více síly na onoho muže. Dneska si dám větší snídani. Magie je užitečná, jenže vyčerpávající. Zesílila jsem sevření.

„Mluv.“

Měl v sobě jistě také mnoho cti, snad jen odlišného druhu, než tomu bylo u starého muže.

Držel a ani nepípl.

„Nechci se zbytečně uchýlovat k násilí, tak povídej.“

„Jsem Regil.“ hlesl prostě a zaťal zuby.

Nechtěla jsem mu ublížit, on však nechtěl nic povědět.

Co s tím?

Jen to vyřešil za mne.

„Jorinskej střelec, co?“

Jorinec? Něco jsem o nich slyšela, i když toho nebylo mnoho. Mhual-Deb o těch končinách nic moc nevěděl. Jen očividně ano.

Tázaného ta otázka právě od tohoto chlapce viditelně nepřekvapovala. Zřejmě pochopil, že nemá cenu to zapírat.

Lehce přikývl. Povolila jsem, jenom trošku ho držela na uzdě. Aladrian se zmateně podíval na Jena.

„Co s ním? Je nebezpečný?“ tázal se. Regil se výsměšně ušklíbl.

„Jo, ťukám, šéfe, že jo.“ odpověděl.

Neustále, přitom pokradmu a nenápadně koukal na zajatce.

„Jorin,“ vložila jsem se, „to je pěkně daleko odsud. Jak ses sem dostal?“

Jen opět odpověděl za něj: „Jorinskej *armádní* střelec. Slyšel jsem o nich kopec. Zabijáci. Profíci a mistři. Prej slouží v Underworthově armádě. A taky jsem zrovna nedávno slyšnul, jak tudlectu armádu Wizlwon rozprachoval. Hehe, tak ty jseš na zdrhu, co? Včera jsem si o tý bitce povídal, éh, s jedním známošem. Těsně předtim, než jsem odřápal do tý zadrcaný hospody. Náhodička, co? Hodinu o tom mluvím a koho pak netrefnu?“

Regil vrhal na Jena zlostné pohledy, musela jsem opět zesílit kouzlo.

Jen pokračoval.

„No, chlape, to jsme na tom podobno. Dobrý kukačky tadydlenc taky nemám. Snad by ses moh uklidňout a pak si trochu pokecnem, ne? Já už nezaberu, když slunce svítí, aspoň zabijem čas, než Mlíčnick zadrbe se snídaňou.“

Jorinec se najednou uklidnil. Pustila jsem ho. Nebylo to příliš složité kouzlo, snad jen na energii trochu náročné. Sedla jsem si tedy na postel a tiše naslouchala hovoru ostatních. Regil začal.

„Tak jsme se tu tedy tak nějak skamarádili, dá-li se tak říct. Takže teď bych sakra rád věděl, jak jsem se sem dostal. A vůbec, s kým mám tu čest?“

„Aladrian.“

„Jen Vocas.“

„Magda. Poslyš, můžu ti říkat Regi?“

„Pro mě za mě.“

Na můj vkus trochu přímočaré odpovědi, ale alespoň se rychle pohneme dál.

„Kdo z vás mi vysvětlí, o co tu jde?“ ptal se Reg.

Zvedl svůj meč ze země a položil ho na stůl, dokonce našel i svou kuši pod postelí. Nebyla nabitá.

Letmo ji zkontroloval a uložil ji do pláště, co se mezitím válel na dece.

Aladrian jemně pokrčil rameny a podíval se na mě.

Možná jsem trochu zrudla.

Je na něm skutečně něco zvláštního.

Nevšiml si toho.

Mlčky jsem pokynula Jenovi.

Začal tedy vyprávovat.

„Tákže, od tý doby, co ses řítíl na toho maníka, než tě praštili tím klackem, se stalo několik, hmmm – událostí. Tady – Magda, že jo? – byla celkem ve velkym průšvuňku, řek bych. Chlápek jí dost ouchylně vohrožoval. Vykoukalo to bledně. Tys počítal hvězdičky a mě poznali ti dva další, co tě majzli. Měli mě jak na talíři a...“

„Poznali?“ skočila jsem mu do řeči.

Nerada, ale tohle mne velmi zarazilo.

„Nepřátelé. Zrádci. Chápo? No, tak jsem měl suzelovaný ruce, jen takovym vodrbanym provázkem. Tak do mě ryli a šťouchali, dělali si ze mě veverku. A tady Magda zápasila s tím maňou. Už čmajzal převahu. A vtom se vyčuřil z tý druhý chodby tuhle Al a začal se s nima řezat. Dokonce vcelku klídně propích i toho dalšího, kterej cíhal ve stíni, kdyby se něco vygrclo. Zkrouhnutě je oba zamordil fakt rychle. Pak po něm začal ten maňo, foukat šípy. Z toho má teďkon echtovně vobvázanou hachsnu – tudle. A eště ty dva šípy ve štítu. Jasně, že jsem si mezitim nenápadně přefik lanko. Tákže byla řada na mě. Čuprně sem si to vyměřil a podříz toho lukomělce. Hned jsem se od něho taky vodrazil, páč na tunelu byl ten s tím klackem, měl navíc vrhačku. Netrefil se, čumovok prašivej. Pak jsme si pokecli s Alem a já chudák tě musel tlačit na tom trakaři až sem. Tákže nám vlastně dlužníš služu, abys vědněl. Všem. Tadytomu za záchranu a pokojík, mně za ten trakař a Magdě za to, že nechcela, abysme tě přerazili.“

Jen vyprávěl svým těžko srozumitelným dialektem.

Tedy, byl-li to dialekt. Znělo to, jako když si svou řeč neustále vymýšlí, ale ani mu to nepřijde na mysl.

Jeho slova dokreslovala zář slunce, linoucí se zpod okenice.

Podivná kombinace.

„Tak, a když už si tu tak povídáme, řekněme si taky něco o sobě.“ navrhla jsem a ukázala na Regila.

„Jeth-Rovci byli poraženi a já, jejich součást, tu teď s vámi sedím. Nevím, proč vám mám něco povídat. Stejně se brzy rozloučíme.“

Neřekla jsem na to nic. Pouze jsem se pohledem odvrátila k Jenovi.

Usmál se.

„Radšejc to nechcoute vědnět.“

Aladrian rovnou zavrtěl hlavou, naznačil, že o tom nechce mluvit.

Reg se na mě zahleděl.

„Co je?“ ptala jsem se.

Prohlížel si mě, jakoby něco hledal.

Viděl mi až do žaludku.

Cítila jsem ten vlezlý pohled úplně všude.

Takové věci se mi nelíbí. Co mám dělat?

Vtom pokrčil obočím.

„Vůbec nevyhlížíš jako kouzelnice.“

Jemně jsem zčervenala.

„Dělám, co můžu a umím. Mhual-Deb je velice dobrý učitel.“

Podivil se.

„Ty jsi Mhual-Debova učednice?“

„No ano. Bývalá. Už mi řekl, ať jdu do světa, ať se poučím a ať se na něj případně obrátím.“

„Mhual-Deb Hromový?“

„Ano.“

„Strašně rád jsem poslouchal všechny ty příběhy a legendy o něm, když jsme tak seděli u ohně s Bracem. Někdy vážně neuvěřitelné věci. „Ali“ uměl vyprávět. Byl to zvláštní velitel. Armáda uprostřed nepřátelského území a on bezstarostně líčí příběhy a jeho posluchači nedutají. Che, baron Brace Underworth se pitvoří a my, jeho vojáci, ho tiše posloucháme. Já, Davilan, Nelden, dokonce i Jackillion byl zticha a naslouchal. Vždycky jsme cítili tu soudružnost. Byl pyšný na své vrasety i draxe, svoji statečnou pěchotu, hrdé jezdce z Delerosu i na lučištníky a kušníky, ale nejraději si povídal se střelci z Jorinu. Vždycky jsme byli naslouchaví. Považoval nás za silnou zbraň a zároveň za dobré společníky. Dobrý chlap, tenhle Brace.“ pravil Reg zasněně. Snad i trochu smutku bych našla na jeho tváři.

„O těchto příbězích jsem také slyšela.“

Zřejmě mě nevnímal.

Bez ducha zíral do zdi.

Nevěděli jsme, co s tím. Takže já, Jen i Aladrian jsme jen tiše stáli a slyšeli pouze mučivé ticho, co ho lidé tolik nesnáší. Místnost byla tím tichem zaplněna.

Brace „Ali“ Underworth.

To jméno Mhual-Debovi několikrát vyšlo z úst, pokaždé však bylo doprovázeno jinou emocí. Někdy se šibalsky usmíval, podruhé byl naštvaný a napotřetí se tvářil zcela vážně.

Ticho začínalo dosahovat hranice únosnosti, přesně té, při které se někdo obětuje a pronese naprosto zbytečnou větu. Pochválí počasí nebo tak něco. Už jsem to skoro slyšela.

Ale to ticho prořízl zvuk z jiného soudku. Mlíčník zaklepal na dveře.
„Přejete si snídani?“

Čtyři postavy bloumaly městem. Aladrian ani pro tentokrát neodložil zbraně. Patřily k němu.

Naopak, Regil z Kloninu skrýval ty své pod pláštěm, co kdysi patřil člověku, který ho zasvětil do střeleckého umu.

Jen Vocas, mladíček, co chvíli se obezřetně rozhlížel na všechny strany. Nenápadný, připravený na záludnosti města, naučený životem. V obyčejném oděvu, jako každý jiný.

Magda Sivého Kvítí, jak jí rád častoval její slavný mistr, nesmrtelný tělem i duší, nesla na ramenou pláštík do nepohody, modrý se zlatým proužkem po okraji, jak to měla ráda.

Kráčeli pohromadě zapleteným městem, až se dostali k jeho centru. To bylo o něco přehlednější, než jak tomu bylo u jeho okolí.

Chtěli se pouze projít, než se rozejdou, každý svou cestou.

Jenže nikdo z nich svou cestu nezná.

Reg neměl v úmyslu o tomhle komukoli říkat. A stejně toho mnoho nevěděl. Aladrian už dlouho cestoval světem bez cíle, který dosud nenašel. Jen Vocas se potřeboval dostat pryč, než ho chytí cizí gilda. A Magda pouze šla s těmi lidmi dál, v naivní touze po jejich nápravě.

Přišli na čtvercové náměstí. V uších jim zněl šum přítomných lidí.

Bylo tam živo. Jen několik stánků lemovalo jeho okraj, avšak pozornost lidu směřovala jinam. Doprostřed, na velké dřevěné pódium. Ještě před několika dny se tam vyhlašovalo Wizlwonovo snížení daní.

Nyní na něm stál kat.

V ruce sekeru, dost ostrou, aby usekla hlavu, ale moc tupou na to, aby při tom odsouzený necítil bolest.

Odsouzenec. Ten stál vedle něj. Zlomený muž, držžený dalším katem.

Nad náměstím už kroužili krkavci. Věděli, že se tělo bude za chvíli válet v příkopu a že hlava bude nabodnutá na kůl. Těšili se na jeho maso a jeho oči. Krákání však přehlušoval hlas vyvolávače.

„Tento muž jest zloděj. Přepadával lidi po soumraku, někdy i za bílého dne. Okrádal je o jejich těžce vydělané peníze. Zabíjel, když bylo třeba. Vybíral si je náhodně, podle naditého měšce. Mohl mezi nimi být kterýkoli z vás. Mohli jste to být vy, vaše manželky či otcové, kdo se v krvi váleli na dlažbě. Naše hrdinná stráž ho však chytila, neb ctí vaši bezpečnost nad tu svou. Tento člověk, či spíše zrůda byla odsouzena k utnutí hlavy. Nezaslouží si váš soucit, ani úctu. Je to prachspřstý vrah a zloděj, nic jiného!“

Vzduchem zasvištěly houfy shnilého ovoce a zeleniny.

Dopadaly jako kladiva spravedlnosti na tvář odsouzeného.

Třísnily mu šat.

Dělaly mu modřiny.

Tupily ho a hanobily jeho osobnost. A on jen stál, zrak upřený na zem. Lidé ho trestali za vše, co jim bylo způsobeno.

Za všechno.

Opodál za davem však stála skupinka jiných lidí.

V rukou nedrželi nic nechutného.

Žmoulali v nich kapesníky. Žena a osm dětí.

Čtveřice se zastavila na okraji náměstí. Dvacet kroků od zuřícího davu. Zastavili se a pozorovali to pozdvižení. Regil si zachoval brunátný výraz. Nepřál tomu muži nic dobrého. Vlastně ani nic zlého.

Neznal ho.

V mysli mu hlodala jen jedna myšlenka.

„Tento muž je nepřátelský zabiják a vrah.“

Tohle se mu stane, když ho chytí. Bude tam stát, na tom samém místě, budou na něj házet zeleninu a kolem ramen ho bude přátelsky držet smrt.

Zachmuřil se.

Jen Vocas hleděl k popravišti. Pak si povzdechl a promluvil tiše k třem lidem okolo sebe.

Bylo mu však jedno, zda ho někdo z nich poslouchá.

„Známuju ho. Jakub Ovešník. Dřív makal u takovejch těch bohatejch pančů, dělal jim donášky všemožnejch hovadin a voni mu za to občas kapli nějakej ten měďák, co náhodnou šťourli v kapse. To sotva mohlo šicnout pro něj a jeho

ženu. Těch vosum dětí tamhle, ty sou všechny jeho. Nemoh je tim manonem odhladit. Tak se dal k nám. Potřebnil prachy.“

Sprška potupy přestala. Lidem došla nenávist a ovoce.

Všechno nyní záviselo na odsouzení. Dav se tedy dal do křiku.

Dlouho neviděli popravu. Dožadovali se krve.

Jeden z katů tedy přinesl bič. Přivázali Jakuba ke kůlu a bičovali ho.

Lidé jásali.

Potřebovali se odreagovat od práce na polích, od strastiplných životů, od starostí, které je soužily.

Jen pokračoval ve svém vyprávění, nenechal se přerušit ranami biče.

„Na některý věci byl machr. Nikdo se ve stíně nezasklil tak jako on. Přisáhnuli byste, že v tom rožu nic není a najednou z něj vyhopnul on. Ale nebyl to špatnej člověk. Za soumraku vokrádal lidi, který pro zlaťku nestepli daleko, jenže když se něco podělnulo, spolýhal dycky na svý rychlý nohy a na ukrytí. Jakub Metař jsme mu přezdívkovali. Nikdy nikoho nezamordl, byl to spíš takovej koktavej, plachej člověk. V době rozkolu to byl on, kdo podržel Rignothara a měl tak trochu šťouch na vostatní zlodějíčky, co nemohli skupit prachy. Jasně, Gillovirotům se to nelíbilo. Ale vy si snad nemozkujete, že ho drapla ta „hrdinná stráž“ ne? A zrovna Kuba tu nechal svoji rodinu, kerou leta živil zlodějinou. Přitom si nikdy nešoupali nijak bezvadně. Kuba nekrad moc často, až když to bylo nuctý.“

Aladrianovi neušlo, že o Jakobovi Jen mluví, jako kdyby už byl mrtvý. S posledními slovy Jenovými práskla i poslední rána biče.

Kati táhli bezvládné tělo ke špalku. Možná jen omdlel, tak pro jistotu.

S tupou ranou sekery se společnost ponořila do ticha.

Aladrian přemýšlel o lidech.

Jen vzpomínal na svého známého.

Magdě zvlhly oči při pohledu na osm dětí a jednu ženu. Nejspíš zemřou hlady.

Jenom Rege poprava tolik nevyvedla z míry.

Myslel na jiné věci. Měl k tomu dobrý důvod. Ani zasvištění ostří sekery a tupý zvuk jejího dopadu na špalek nezměnilo netečnost jeho tváře.

Sotva spadla Kubova hlava do proutěného koše, vystoupil na popraviště ještě jeden člověk.

V ruce držel papír.

Za ním se objevil ještě někdo. Rozestupující se dav a špičky halaparten naznačovaly, že jde o někoho mocného.

Vyvolávač spustil.

„Hledají se muži, vojáci nepřítelů, co chodí v kompletním koženém odění...“

Regovi tuhla krev v žilách.

„Nosí kuši a meč...“

Cítil pohledy neexistujících lidí, tušil problémy.

„Pravděpodobně se budou halit pláštěm....“

Musí se schovat.

„Občané pod trestem smrti nesmějí takového muže krýt, ani mu napomáhat, výdej šatů tomuto individuu je rovněž trestný.“

Wizlwon musí mít z Jorinců opravdový strach. Dokonce i když on sám vystoupil za vyvolávačem, byl obklopen slušným počtem vojáků, kteří ostře vyhledávali byť jen náznak nebezpečí.

Regil se chtěl zamíchat do davu, jenže se náhle vytrhl ze svého zamýšlení a uvědomil si vývoj situace. Najednou se nacházel ve středu dění.

Jen stále stál vedle něj.

Aladrian chránil Magdu před zuřivým davem.

Proč?

Dala zlatou minci Jakobově ženě.

Chyba. Okolo ní se utvořil půlkruh obyvatel.

Křičeli něco o podpoře zlodějů a vrahů. O holotě, co si zaslouží smrt hlady. A pak křičeli také o spravedlnosti. A tupili dárkyni i obdarované. Plivali na Jakobovu a na Magdu. Jeden z nich, bohatě oděný mladík, je v tom všechny povzbuzoval.

Děti se i s oběma ženami přitlačily ke zdi domu za nimi.

A před tím hloučkem nebojácně stál starý válečník se štítem a kopím.

Jeden z lidí se ještě prosmýkl okolo něj a znovu plivl na Magdu.

Aladrian mu vrazil takovou ránu, že se jeho nos rázem proměnil v krvácející pahýl.

To ještě více rozlítlo dav okolo.

Regil tušil problémy. Nabil si tedy pod pláštěm kuši a zastrčil pojistný kolík.

Jen už spěchal na pomoc. Aladrianova odvaha mu imponovala.

Reg se prodíral za ním.

Nechtělo se mu.

Připoutá na sebe pozornost.
Riskuje, že ho chytí. Přesto šel.
Ale nemohl jen tak utéct. Tomu staříkovi ještě něco dlužil. Nechtěl tasit zbraň.
To by byl nápadnější.
Boj beze zbraně však jeho výcviku není cizí.
Strhla se mela.
Lidé bili do těch před sebou. Ukřivděný soused bil druhého.
Bratr bratra.
Syn otce.
Kohokoli, kdo byl poblíž.
Nejvíce se však bojovalo o Jakubovu rodinu. Aladrian bil pěstmi okolo sebe.
Pouze pěstmi.
Ale běda tomu, kdo vytasil zbraň. Bojovník dokáže odpovědět rychle.
Kolem starého válečníka se ve spárách mezi kostkami rozlévala krev.
Ty, na které nestačil, odrážela drobounká dýka v pěsti nenápadného mladíka.
A pokud si to stále nerozmysleli, setkali se s kopanci střelce z Jorinu.
A Magda udržovala ochranné pole okolo Kubovy rodiny. Nic na ně nemohlo přilétnout, a že se o to pár kamenů snažilo.
Nejprve zpomalily, pak se je dalo snadno chytit a hodit zpět.
„DOST!!!“ zařval Wizlwon.
Bitva pak náhle ustala.
Tak rychle, jak začala.
Obyvatelé se do boje s těmi čtyřmi už nepouštěli.
Oslovil je respekt.
Silný výkřik, co je dokázal uklidnit.
Jediné slovo mezi rozeřvaným davem.
Jediné slovo je dokázalo okamžitě upokojit a rozestoupit se okolo třinácti lidí,
kvůli nimž vřava začala.
Jediné slovo vládce.
Jeho stráž zatlačila občany dál. Část vojáků, gardisté s velkými štíty, neustále stála po jeho boku. Byli připraveni krýt ho před čímkoli, připraveni zemřít pro jeho bezpečnost, připraveni pro něj zabíjet.
Regil si ho mohl dobře prohlédnout, měl na to nyní lepší výhled než z koruny stromu.

Tvrdá tvář s výraznými rysy, vlasy tmavé i světlé dohromady, majestátná postava.

U pasu se mu pohupoval dlouhý meč.

Skvostná zbraň.

Krom toho všeho se na vládcově těle leskl hrudní plát s krásnými vzory. Šlahouny vína, dvě koroptve, hvězdy a několik mystických vzorů.

Ulitý zřejmě z nějaké zvláštní slitiny, hrál mnoha barvami všelijakých kovů, vypadalo to úžasně. Zbytek oblečení byl také pěkného, přitom nepřiliš nápadného vkusu, který nedbal na módu a raději zobrazil vládce Wizlwasu v jeho ctnostech.

Ferendal Wizlwon.

Neměl ve zvyku být dvorný tam, kde to není nutné. Potřeboval vypadat mocně před lidem.

„Ty! Řekni mi, co se tu děje. Poslouchám jen chvíli, čas je vzácný.“ ukázal na Aladriana.

On ještě stále svíral své zkrvavené kopí, namířené hrotem k Wizlwonovi.

Viděl stráž a raději svou zbraň napřímil, avšak zůstal připraven.

„Tví lidé jsou nezdvořilí.“ odpověděl pomalu, „Stejně jako ty. Nevím, s kým mám tu čest, ale oko sis u mě neudělal.“

„Ta drzost! Je vidět, starče, že nejsi zdejší. Věřím, že všichni ti lidé za tebou mě znají. Když ti to poví, začneš litovat svých slov a budeš...“

Zarazil se.

Jak totiž zmínil lidi před ním, přejel je všechny očima.

Plno dětí, jeden mladík s žihadlovou pěstí, matka rodiny a pohledná slečna. A ještě ten starší voják.

Ti jsou v pořádku.

Jenže Wizlwon si všiml, jak ten poslední bojuje.

Viděl do jeho tváře.

Zdála se mu typická pro jistý národ.

A ten plášť, kterým se halí.

Takový už jednou viděl. A nebyl to pro něho veselý pohled.

A k čemu takový plášť? Je přeci krásný den.

Viděl ho, jistě.

Oči se mu nepatrně zúžily. Byl bystrý. Viděl něco, co i nositel onoho pláště přehlédl.

Na tmavé barvě to nešlo příliš vidět.
Krev.
Skvrna, která prosákla. Na spodku pláště.
Jak se tam dostala?
Jiný by si pomyslel, no, to je prach a bláto cesty, ale Ferendal Wizlwon není někdo *jiný*. Vládne velké zemi.
Musí být lepší než ostatní. To ho udrží na jeho místě.
Viděl krev a byl si tím jistý.
Viděl les.
Viděl mrtvolu správce.
Viděl toho zoufalého zvěda.
Viděl ve své hlavě celý ten den, včetně mrtvého zabijáka – střelce z Jorinu.
A teď nepochybně hleděl na dalšího.
Ovšem na co myslí on?
Je v pasti a ví to. Nesmí jej vyplašit. To by bylo příliš nebezpečné.
Nedal najevo svůj neklid.
Jenom pozvedl obočí a zakryl nervozitu slovy.
„Nebo snad nevíte? No?! Mluvte. Třeba – ty! Víš, kdo jsem?“
Takto zamazal své zaváhání. Všichni si myslí, že vědí, proč se odmlčel. Pouze jediná osoba se svými myšlenkami přiblížila k pravdě. Osoba, na niž vládce Wizlwasu ukázal.
„Podle vystupování budete nejspíš starosta.“ odpověděl Regil klidně.
Ani on na sobě nedal nic znát. Smyslu mu však byly na poplach.
Hraje to dobře, pomyslel si Ferendal.
Ví, že jsem ho poznal. Není hloupý.
Dal pokyn svým gardistům. Nenápadně.
„Starosta? Ha, ano, jistě. Samozřejmě.“
Otočil se zpět na válečníka.
„Nebudu mluvit s nikým uctivě, když mi to on sám neoplácí.“ pravil stručně Aladrian.
Gardisté uzavřeli kruh dokonale, nebylo kudy utéct. Tři z čtveřice si toho ihned všimli.
Aladrian pevněji sevřel kopí.
Reg sáhl pod plášť.

Vojáci stáli všude okolo. Na každé straně od nich, každou únikovou cestu bezpečně zavíral velký štít.

Jenom za nimi ne.

Dům.

Jen nenápadně stáhl Magdu za ruku a protáhl ji hloučkem dětí.

Okno.

Aladrian získával čas.

„Tato žena se svými dětmi si nezaslouží takovou potupu. Stejně tak, jako si ji nezaslouží štědrý člověk, ochotný pomáhat. Nech je jít.“

Do rozhovoru se vložil urostlý mladík z davu: „Je to špína, nic jiného! Popravte je, ukamenujte, není jich škody! Nejsou nic jiného, než podrážka boty, oni si nezaslouží žít!“

Trochu se opakoval.

Byl to on, kdo vyburcoval dav k šarvátce, k útoku na dvě ženy a osm dětí. Bylo mu jedno, že za to několik jím zfanatizovaných lidí doplatilo na ostrost kopí neohroženého starce.

Mrazivý pohled mladé čarodějky ho provrtal. On je ten pohrdavý bohatý floutek, kvůli kterému je nyní hanobena. Lidé ho pouze podpořili slovy.

Wizlwon stál tváří v tvář nezáviděníhodné situaci. Viděl, jak Magda pomalu prolézá do domu, jak se Jen tlačí za ní. Před nimi Aladrian, připravený k boji.

A o něco dál střelec s připravenou zbraní.

Žena a děti.

Bude lepší, když jeho vojákům nebudou překážet.

Tehdy udělal Wizlwon chybu. Pokynul rukou.

„Ať jdou domů.“ pravil vznešeně.

Nevěděl, co udělají vystrašené děti, když mají možnost jít pryč. Myslel, že v řadě odejdou podél zdi.

Zas cenná zkušenost. Rozprchly se náhle na všechny strany, každé jiným směrem.

Způsobily zmatek.

Dvě osoby v úzkých toho okamžitě využily.

Regil se rozběhl a proskočil otevřeným oknem. Aladrian pospíchal za ním.

Jeho štít ho zas jednou ochránil, když lezl dovnitř.

Spolehlivě zastavil šipku z kuše wizlwaského vojáka. Než však Aladrian svou obranu stáhl, bodl naslepo ven.

Strefil gardistu a tak zpomalil nepřítele. Čtveřice náhle stála v místnosti, na bedrech problém a času málo. Vojáci již otevřeli hlavní dveře poblíž.

Zbývala jim tedy jediná cesta.

Schody.

Magda zaváhala, Reg s Jenem se však ihned vrhli nahoru. Pak vyběhla taky, kryta posledním – Aladrianem.

Obořivec je pěkné město. Zvlášť tady uprostřed. Je tu mnoho teras a rovných střech, neboť podnebí je zde teplé a bohatším obyvatelům centra se ze střech nabízí mnoho možností. Mimo jiné je tu dobře vidět na tu kamennou divočinu okolo. Obořivec totiž trochu připomínal kráter. Většina rozlohy se skládala ze zmíněných tunelů, nadchodů, věžiček a mostů, zatímco ve středu se podobal obyčejnému rovnému městečku, vkusně zařízenému. A většinou klidnému. Dnes to ale bylo jiné, dalo se koukat i na neplánované události.

Na jednu z mnoha střech vyběhli kvapem čtyři lidé. Neotáčeli se.

Utíkali. A dole na náměstí zněly mohutné příkazy.

„Chyťte je!“

Přeběhli na další střechu, odkud se dostali na římsu zvláštní budovy. Točila se šroubovitě mírně nahoru, což se jim hodilo.

Regil s Jenem sebejistě našlapovali vpřed. Věž je kryla proti šípům.

Už se dostali na druhou stranu. Magda se trochu bála, nebyla zvyklá na pohyb ve výškách. Pravicí se držela zdi a snažila se nevnímat kamennou dlažbu deset kroků pod ní.

Aladrianovi se ozvalo rameno, ale neřekl ani slovo a se zatnutými zuby šel plynule za Magdou.

Z vršku římsy pak seskočili na další dům, tentokrát s mírně skloněnou střechou z pálených tašek. Měli štěstí, že nebyly příliš daleko od sebe. Se zbrojí a štítem se nedá doskočit příliš daleko.

Takto postupně přebíhali střechy. Sem tam zasvištěl šíp, který mnohdy mrazil v zádech.

Žádný se ale nestrefil.

Dostali se na dům nějakého extravagantního boháče. Střecha byla rovná, jen v rozích odtoky dešťové vody, protože okraj lemovala imitace hradeb z bílých kamenů. Štít domu hleděl na náměstí.

Zřetelně tak viděli Wizlwona.

A také jeho vojáky.

Dlouhé luky se již natahovaly. Ruce držící tětivy čekaly na rozkaz.

Čtveřice se zastavila.

Srdce jim všem bušila jako na poplach.

Dech tepal stejně zběsile.

Zhlédli situaci.

Mohlo to být horší. Gardisté, kteří měli mnohem těžší brnění než Aladrian, se za nimi po střechách nedostali a byli nuceni hledat jinou cestu.

Magda se skryla před hrozícími šípy za dřevěnou zástěnu, co měla chránit bohatýry před zvědavými pohledy.

V očích jí plál děs.

Jen se skulil za cimbuří.

Ale Reg se nekryl. Stál klidně vedle ležícího Jena, v ruku třimal nabitou kuši.

Náměstí na dlani.

Viděl tolik cílů.

Měl nabitou kuši.

Pak vnímal už jen jeden cíl.

Nestřílel. Není přeci hlupák.

„Pal!“

Tětivy dlouhých luků zadrnčely ve stejný okamžik. Pršelo, ačkoli na nebi nebyl jediný mrak.

Pršely šípy.

Reg se okamžitě se zazněním příkazu schoulil vedle Jena.

Dlouhé šípy jim létaly nad hlavou, zabodávaly se do dřeva, klouzaly po kameni, ale maso nenalezly. Lučištníci poté potřebovali trochu času na další střelu.

Jen chvílku.

Až teď Regil z Kloninu vstal a vystřelil.

Rychle a přesně, tak, jak ho to Davilan učil.

Jeden člověk zemřel vzápětí.

Jenom jeden.

Zaplatil za všechno, co Regovi způsobil.

Střeles se strefil přesně tam, kam chtěl. Těsně pod krk.

Málokdy se mu to takhle povede.

Kam chtěl, v jediném okamžiku. Jeho cíl byl v tu chvíli zcela odkrytý.

Vystoupil si totiž nahoru na popraviště, aby ho lidé dobře slyšeli. Teď ležel na místě, kde lidé hynou, avšak ne ranou sekery, ostrého prkna či meče.

Padl šipkou zabijáka. Jeho krev protékala mezerami v prknech.

Wizlwon nestál daleko od něj.

Také potřeboval být slyšen.

Sklonil se nad mrtvým.

Znal ho.

Jeho otec byl bohatý obchodník. Jeho syn se stal typickým rozmazleným frackem, který vymetal putyky a nevěstince. Kterého všude znali pro jeho aroganci a hrubost. A během shromáždění k smrti rád vytvářel rozvášněné davy. Na posledních Slavnostech koroptve vyvolal rvačku takové velikosti, že v ní bylo ušlapáno deset lidí. Tentokrát způsobil lynčování Jakubovy rodiny a to ho stálo život.

Wizlwon toho hocha neměl rád. Nestál o problémy ve městě. Ve *svém* městě.

Těžký život vládce. Mladík, díky jemuž odhalil střelce z Jorinu, mu ležel pod nohama, mrtev jako jeho předci, hrudník zakrvácený.

Ale Wizlwonovi trnul zrak z jiného důvodu.

Aby se dostal k mrtvému, musel ujít nejméně deset kroků. Nebylo možné, aby zkušený střelec minul o takovou vzdálenost.

Ferendal, vládce Wizlwasu, se napřímil a zvedl ruku.

„ZASTAVIT PALBU!“ rozkázal.

Doufal, že nedělá největší a poslední chybu ve svém životě.

Chtěl je živé.

„Nezabíjet! Chytit, přivést. Hned!“

Šípy přestaly létat nad střechou blízkého domu.

Jen kroky stráží se rozléhaly ulicemi.

Nahoře už začal povolovat zabeđený vstup na střechu. Dobrý důvod, aby čtveřice vzala nohy na ramena a opět se rozběhla po střechách.

Aladrian si však dobře všiml, že Reg střílí.

Myslel si, že ví po kom a nakoukl při běhu přes ochoz, aby se ujistil.

Mýlil se. Viděl to, co viděl.

Na moment se jeho čelo sraštilo. Jenže na to teď nebyl čas.

Přeběhli pár střech v touze uniknout. Tentokrát měli štěstí na směr a utíkali od náměstí. Jejich kroky neustále doprovázel okolní křik stráží a lidí. Museli dávat pozor na občasné prolétnutí kamene, šípu či oštěpu.

Dostali se na velikou stodolu. Již je doháněla lehčí pěchota, pronásledovali je po domech.

Příliš mnoho vojáků.

Když ale čtveřice stanula na střeše stodoly, zastavila se.

Dvacet mužů v patách, výška tří mužů a jediná možnost úniku – těžká fošna, vedoucí na další budovu.

A na ní jediný voják.

Regil s Jenem se před lávkou zarazili.

Tvrdé brnění, velká dvoubřitá sekera v ruku a pod helmou dvě krvežíznivé oči.

Jenova hvězdice, kterou hodil ještě za běhu, se hladce odrazila od jeho krunýře, aniž by si jí všiml.

Udělal krok k nim.

Pak druhý.

Pěchota za nimi se přibližovala.

Další krok a pohrdavý úškleb žlutých zubů.

Pevně střežil prkno. Stačí mu rána, aby přepůlil člověka.

Jen s Regem se na sebe podívali. Nechtějí padnout nikomu do rukou.

Času je málo.

Neřekli si nic. Konali.

Oba dva současně kopli do okraje lávky.

Stodola byla o něco vyšší než střecha vedle, takže fošna hravě sklouzla. Ranař už se nesmál.

Padal dolů.

Ani Jen, ani Reg, nikdo z kvarteta nevěděl, že mu to přineslo několik zlomenin na obou nohách.

Smůla, mohlo to však být horší.

Aladrian pozoroval blížící se muže. Kryl se a připravil si kopí. Pravačka ho bolela, nebyl schopen tak někoho bodnout, ale snažil se alespoň vypadat, že může.

Zahlédl, jak Regil skáče na vedlejší dům.

Bylo to daleko na skok s výstrojí a zbraněmi.

I Reg měl problémy. Na rovný okraj střechy doskočil jen polovinou chodidla. Zašermoval rukama.

Nalezl rovnováhu. Jen tak tak.

Jen skákal za ním. Byl značně menší než on. Měl kratší nohy. Tvrdě dopadl na hranu břichem a sklouzl. Chytil se okraje a zkoušel tak Regovu důvěru.

Ten mu ale nepomohl ihned. Až po dvou dlouhých sekundách váhání ho chytil za ruku a vytáhl.

Vojáci se blížili.

Magda chtěla zkusit magii. Věděla, že nezastaví všechny, ale zkrátka tam nechtěla nechat Aladriana samotného.

Zachovala si chladnou hlavu. Byla přece učněm slavného čaroděje.

„Bež.“ ozvalo se vedle ní.

Aladrianův příkaz zůstal nevyplněn. Starý válečník nečekal, že by tu uličku přeskočil.

Magda měla šanci uniknout. Nevyužila ji.

„Pojď.“ řekla bezbarvě na oplátku a chytla ho za rameno.

Šli. Vojáci to k nim měli na pár vteřin. Bylo jich osm a za nimi se blížili další.

Magda došla s Alem na kraj. Ten se otočil, připraven chránit čarodějkou až do posledního dechu.

Zarazila ho.

„Pojď. Pomalu.“

Zhluboka se nadechla a vykročila do prázdna.

Pěchota už je dohnala.

Jenže muži v ní zpomalili.

Částečně proto, že dbali na Wizlwonův příkaz přivést je živé. Především ale viděli něco neuvěřitelného.

Magda dýchala, vnímala své okolí, nechala se unášet jeho krásou. Cítila lechtavý vánek ve vlasech.

To byla magie.

Pak se soustředila. V mysli vytvářela obláček husté kaše pod chodidly svými i Aladrianovými.

To je kouzlo. Našlapovala jemně a pomalu, naštěstí ji i on napodobil. Soustředění se míchalo s úžasem, s klidem a pohodou, ale zároveň ji to všechno unavovalo.

Snažila se nenechat hluk okolo, aby ji rozptýlil.

Je to náročné. Náročné a těžké, zvláště pro dva lidi najednou.

Těžká zbroj jejího společníka. Cítila každý plíšek, jak ji táhne dolů.

Kroky stráží a křik.

Neviditelné obláčky řídly.

Nadechla se a zatnula zuby.

To zvládne.

Síly ji však začínaly opouštět, mysl se rozptylovala.

Držela, zvládne to. Je to jen pár kroků. Aladrian tentokrát pokročil o něco rychleji.

Povolila. Pustila jeden obláček.

Můj to není, pomyslela si. Aladrian asi spadl.

Možná. Srdce to odmítalo.

Ne, on nesleřel, to nemohl. Avšak do mysli se jí toho pletlo už moc. Povolila úplně vedlejší obláčky, jenom ty její jakž takž držely. Vysvobodila se na poslední chvíli. Jedna její noha došlápla na sousední střechu.

Je na druhé straně. Přešla tři a půl metru vzduchu, navíc nesla ještě těžkého bojovníka.

Ale na to během kouzla vůbec nemyslela.

Všechno ji to náhle překvapilo natolik, že se lekla a otevřela oči. Ztratila rovnováhu a záda ji mrazila ze strachu z pádu nazad.

Vtom její paži sevřela silná ruka. Pomohla jí nabrat ztracenou rovnováhu.

Magda pohlédla na jejího vlastníka.

Aladrian. Zřejmě jeho rychlejší krok znamenal nášlap na pevnou oporu.

Vydechla si a připomněla si tak své vlastní zadýchání.

Kouzla nejsou zadarmo.

Když vojáci viděli, jak ti dva přecházejí vzduch, chtěli je zadržet.

Měli šanci, ale zastavili se.

„Kdo na ně něco zkusí, ten to koupí!“ zvolal bodře střelec na druhé střeše, třímaje nabitou kuši.

„Jóóó!“ doplnil ho s úšklebkem a s hvězdicí v ruce chlapec vedle něj.

Žold je jedna věc, ale proč bych se teď zrovna já měl obětovat? Všichni se raději zastavili.

Dodalo to dost času. Magda s Aladrianem proběhli okolo, Jen s Regem pomalu odkráčeli, stále otočení a připraveni trestat.

Pak, jen co výhružně vykřikli, se rozběhli za nimi.

Čtveřice se dala dál po další stodole s hliněnými taškami.

Byla to stará stodola. Magda se velice ulekla, když překonali vrchol střechy a pokračovali dál.

V tu chvíli se totiž starý válečník před ní propadl skrz. Před ní náhle zela jen prázdná díra. Nakoukla dovnitř.

Tento rok byla dobrá sklizeň, slámy se tudíž skladovalo dost. Aladrian spadl rovnou do jedné kupy. Chvíli mu trvalo, než se dostal ven. „No jasně!“ špitl si Jen jenom tak pro sebe a skočil bez rozmýšlení dolů. Sotva dopadl, vyzval zbylé dva opozdilce, aby ho následovali.

Reg se pouze ohlédl a namířil kuší na vojáky.

„Stát!“

Lekli se ho, načež jim zmizel z očí. Rovněž dopadl měkce.

Magda ale viděla, jak je to vysoko. I když tam ležela kopa slámy se senem.

V paměti se jí ozval známý hlas.

Nemysli. Nebezpečí, hrozící od lidí, je horší než kterékoli jiné.

Nadechla se, zavřela oči a skočila. Sletěla jako šipka, ale trochu zbrzdila svůj dopad vůlí.

Vypadalo to podivně.

Sotva ze sebe sklepala, co na ní ulpělo, pozorovala, jak Regil míří ke stropu. Zpátky k díře.

Viděla Jena, jak prohrabával kopice sena.

Sledovala Aladriana, který zatarasil hlavní vrata závorou.

Uvědomila si, že jsou v pasti.

Už se s ostatními viděla na popravišti.

Však to jim ještě nebylo přáno. Jen zapískl a ukázal pod jednu z kopic. Ostatní na něj nechápavě zírali, neboť tam nebylo nic než prkenná podlaha.

Hned jim to názorně vysvětlil.

Chlapcova ruka vedla dýku do jedné spáry mezi prkny.

Hbitě odklopil poklop, skvěle maskovaný.

Jeho okraj vypadal jako třísky, piliny a suché seno, druhý zase imitoval prasklinu.

Ale na to nebyl čas.

Hnání úzkostí se vtěsnali dovnitř. Hlasy stráží již začínaly být zřetelné, hned potom však umlkly. Jen za sebou opět narovnal maskování a zaklapl víko.

Čtveřice se octla v naprosté temnotě vlhké chodby. Vnímali pouze matné obrysy mechů na stěně a vodu, kapající ze stropu.

Ve stodole nad nimi byly slyšet hlasy a kroky pobíhajících stráží.

Z chodby před nimi se ozývalo syčivé štěbetání.

A oni ani nedutali.

Jen po chvíli šeptl ostatním: „Tady zůstnout nemožem. Tedle průšlap ale vede hnedko do nitráku nekamošský gildy. Těsně před rozkolem jsme tu vyhmátli Gillovskej hlavní stan. Teda až tam dál. Tak deset minut šlapu.“

Nato se zarazil a zaposlouchal se.

Štěbetání se přibližovalo.

„Světlo!“ vykřikl Jen tlumeně.

„Tak honem, máte někdo světlo?“

Nic.

Tma a blížící se škrábavé kroky.

Slyšeli je blíž a blíž.

Ozvalo se zasvištění Jenovy hvězdice.

Zařinčela o vlhkou kamennou zeď.

Vteřina ticha.

Pouze vteřina, pak se štěbetání stupňovalo.

Tasení dvou mečů.

Sykot.

A potom – světlo.

Malý modrý bod světla se zčistajasna vznášel okolo Magdy. Štěbetání se pomalu stáhlo a plynule se změnilo v syčení.

Body světla přibývaly.

„Co to je? Vypadá to jako malé světlušky.“ vydechl Aladrian úžasem.

Magda se usmála.

Její úsměv a černočerné havraní vlasy byly mysticky ozářeny okolním světlem, které zalévalo i slušnou část chodby.

„Taky jsou. Malé kouzelné světlušky. Mám je raději než klasické světelné kouzlo. Když člověk takovou vyvolá, nemusí se tolik soustředit na její udržení.“

Najednou se v tmavém koutě ozval štěk.

Jedno ze světel se tím směrem rychle přiblížilo, takže se kvartetu naskytla krátká podívaná na zvláštního tvora.

Byl malý, o něco menší než Jen, vysoký asi jednu jorinskou žerd'. Celý byl pokryt červenou krabatou kůží, na níž se leskla mokrá hnědorudá srst, jen na hlavě ji nenesl.

Trojúhelníková, placatá hlava bez očí, jenom s šesti malými jamkami na vrchu, po stranách na konci se klepaly dlouhé špičaté uši, visící dolů. Zezadu z týla vystupoval ostrý zahnutý roh.

Ten se stácel až nad onu dvojici z šesti jamek, co byla nejbliže k předku hlavy, kde se nacházely dvě řady malých, ale ostrých zoubků v neveliké, uslintané tlamě.

Pas to mělo úzký, dlouhé ruce dosahovaly až na zem. Dlaně připomínaly ty lidské, avšak prsty byly nahrazeny třemi zahnutými drápy.

Mezi nimi mohli spatřit krev a cáry masa. Palec tvořil také pouze dráp, který však byl rovnější a vyhlížel jako nůž.

Nohy vypadaly podobně jako ruce, pouze na nich rostly delší chlupy a byly o trochu kratší. O to ale svalnatější. Drápy na nohou byly rovné a krátké.

Celé stvoření se pohybovalo rychle, částečně po dvou, někdy po všech čtyřech.

Uskočilo ve vteřině před světlem a zmizelo do tmy za ostatními.

„Co to vlastně bylo?“ zeptala se Magda mírně rozklepaným tónem.

„Kaeras, Diplik nebo taky Rudlon. Rudlon se mu říká tady. Pěkná potvrška že jo? Tady v týdle části hnustok je vždycky aspoň smečka. Dávejte si majzla, páč když nejste chráněný pořádným světlem, kerýho se bojeje, tak se na vás klíd'o pověsej třeba tři nebo čtyři a vodtáhnou vás do tmy. Nebo na vás taky můžou hopnout a zarvat do vás ty svý drápy. Hnedka potom vás kousnou těma mrňavejma zoubkama a vyhryznou vám nákej důležitěj orgán. Sou to větší mrchy, než byste makovali. A sou zatraceně rychlý. O kus dál bude odbočka. Tam se nedostanou. Šlápněte, nežka nás tu drapnou.“

Jen to ze sebe vychrlil rychle, ale všichni to pochopili. Takže se více přitlačili k sobě a pomalu šli vpřed.

Po chvíli Regil sdělil dosud tiché skupince: „Paráda. Nejdřív taktak zdrhneme Wizlwonovi a teď ještě abychom dávali pozor na rudlíky.“

„A to zapomínáš, že se musíme prostínovat kolem Gillů.“ usmál se Jen.

„Dobře. Ale díky, že jste se mnou zůstali. Dost těžko bych jim utekl sám.“

Aladrian přestal poslouchat okolní štěbetání se škrábáním a vložil se do hovoru.

„Regile?“

„Hm?“

„Proč po tobě šli?“

„Později vám to možná povím. Tedy, pokud vyjdeme živí.“

Záře světlušek dolehla na dřevěný žebřík. Vedl k ochozu, u nějž se nacházely okované dveře.

„Stát. Tady.“ sykl Jen a ukázal na ně.

Magda více rozprostřela kruh svítidel. Jen vyšplhal nahoru a začal šťourat v zámku malým drátem.

Aladrian sebou trhl.

Uklidnil se.

To je jenom kapka z blízké roury, co vedla nad ním.

Studená voda mu nepříjemně spadla za krk.

Studila ho na zádech. Poodstoupil. Jenom kapky.

Jen stále odemykal, moc se mu nedařilo.

„Vyměnili zámek.“ procedil mezi zuby a na čele se mu objevila krůpěj potu.

Z trubky nad starým válečnickem ukápla další kapka vody.

Pak další.

A ještě jedna.

Pak z roury vyskočil Rudlon.

Skočil přímo po Regovi, ten nestihl zareagovat a uhnout.

Tak ho alespoň odmrštíl svým kolenem. Rudlon se mu ale chytil za ruku a zahákl se za kůži jeho zbroje i střelcovu vlastní kůži.

Jenže střelec měl meč, který se vzápětí zakousl do tvora. Byl na místě mrtvý.

Pak z trubky vyskočil další, tentokrát na Magdu.

Její světlo již nemělo na tvory takový účinek. Osmělili se.

Rudlon však ani nedokončil skok.

Ve vzduchu ho srazil Aladrianův meč.

Štěbetání získávalo na síle. Ve tmě okolo jich musely být desítky.

„Asi maj velkej hlad. Jdem.“ zvolal Jen k ostatním a otevřel dveře.

Vylezli po žebříku nahoru. Tak rychle, jako ještě nikdy.

Vběhli do přechodové komůrky, co pokračovala dalšími dveřmi. Jen se otočil s dveřmi a elegantně je zavřel.

„Držněte někdo kličku.“

Pak začal dveře zamykat.

Zámek po chvíli klapl a oni se opět octli sami ve tmavé komoře.

Místnost sloužila jako přechodová komora. I druhý průchod však bylo potřeba odemknout. Zlodějíček ani nemrkl a začal opět cvakat.

Světlušek ubylo. Několik jich totiž nestihlo včas proletět dveřmi.

Nevadí.

Teď by pro změnu byly na obtíž. Za dveřmi je podle Jenových slov čekala chodba, vedoucí ven z města.

Jenže se při tom nedá dost dobře obejít jistá společnost. Další problémy čekají. V komoře téměř zavládlo ticho.

Byl slyšet jenom dech čtyř osob a cvakání paklíčů. Každý z nich přemýšlel o tom, co ho potkalo.

Nikdo z toho neměl dobrý pocit. Všechny postupně napadlo, že kdyby nebylo těch ostatních, co jsou v místnosti s ním, nedošlo by k žádnému z problémů, jež je v poslední době potkaly.

Jen mlčky vykonával už dávno zautomatizované pohyby paklíčů a říkal si, jak by bylo snadné utéci z města o samotě.

Magdu napadlo, že by se jistě ubránila magií i bez Aladrianovy pomoci, jakmile by se vzpamatovala z počátečního šoku.

Aladrianovi už bylo všechno jedno. Začínal cítit drobnou únavu. Nebál se o svůj život. Jeho současné potíže jsou jen rosou na louce po záplavách. Co na tom.

A Reg přemítal o změnách, které neměl v oblibě. Myslel znovu na vše, co ho potkalo od doby, kdy probíhal lesem se svým mistrem po boku a nezatěžoval svou mysl budoucností. Poté na to přestal myslet tak rychle, jak začal.

Nemá to smysl. Ne teď. Teď se musí soustředit. Nebezpečí je blízko.

Cvak.

Dveře se otevřely. Za nimi zela chodba, do jejíhož chladu se jim nechtělo.

Ale museli tam.

Nebylo jiné cesty.

Nebylo volby.

Jen vykročil první, hned potom, co ostatním vylíčil své obavy. V cestě pryč stojí jedna věc.

Gilda, která ho považovala za svého nepřítele, za někoho nepříjemného, za hmyz, co může sát krev. Pěst je však široká. Nezaplácne jen jednoho komára. Pokud u něj bude nějaký jiný, zamáčkne jej také.

Nepříjemné myšlenky je šířily. Museli se na ně vykašlat. Nebyly k užitku.

Vydali se tedy dál.

Potichu. Našlapovali jemně, jakoby je pronásledovaly uši, které trestají každou nepozornost.

Takhle šli dlouho.

Neviděli nic než špínu a tajemné tmavé kouty.

O notný kus dál, když už se jejich strach z prozrazení umírnil, neboť v něm není možné žít dlouho, došli za roh.

Opodál spatřili matné světlo.

Za chvíli uslyšeli hlasy, rozeznávali obrysy. Chodba tu končila rozšířeně, bylo docela dobře vidět do haly před nimi. Avšak bylo možné se do ní dostat pouze po vrzavých dřevěných schodech.

Zastavili se kus před místem, kde by je světlo už mohlo vydat nepříteli.

Jen pohybem ruky zastavil své společníky.

Hlasy z místnosti mu nedávaly smysl.

Nevěděl, čeho se týkají.

Nechtěl to vědět. Pouze měl v úmyslu nakouknout nenápadně dovnitř a zhodnotit situaci.

Sešlápl při tom několik stmelených kamenů, které se pod jeho vahou posunuly nepatrně níž.

Udělal chybu.

Jakési lanko v místnosti sebou škublo a rozhoupalo zvonek.

Hlasy tří lidí, co jich v malé hale bylo, okamžitě ztichly.

Jejich ruce nahmataly své oblíbené vrhací zbraně. Jedna paže vzápětí třímala nůž, druhá šipku a ve třetí se objevila skleněná lahvička s paralyzující směsí.

„Kdo tam?!“

Tři páry očí se zahleděly k místu, kde by se v mladém klukovi krve nedořezal.

Tři páry očí ho viděly, byl již ve světle.

Tváře pod nimi se rozjasnily.

„Há, no kdo to k nám přišel? Mladej Rignotharův vocas co? No pod'. Sem.

A ruce nahoru.“

Jen ho poslechl.

Přišel k trojici mužů. Pomalu, na pět kroků od nich.

„Šéf bude spokojenej.“ opáčil jeden z nich. Jemu i oběma dalším se již v mysli rozléhala vidina odměny.

Jen lstivě ukázal na prostředního ze zlodějů.

„Jasně, tebe povyšňujou na svýho záskočka a zahrnde tě prašulema. Jo, moje šiška je drahá. Budeš ceněnej a všici, i tidlecti dva budou tvoji podmocníci.“

„Tak to teda ne!“ zvolal zloděj vpravo. Byl z trojice nejvyšší a očividně i nejtupější.

Zvedl pěst, aby udeřil, ale prostřední ho zarazil pohybem ruky.

„Neboj, chce nás jenom voblbnout. Šéf má dost vodměn pro nás všechny.“

Třetí odhalil svůj bezzubý chrup ve škodolibém úsměvu: „Vocasi, tys to posral. Che, nic ti neuděláme, neboj, che che che.“

Hromotluk chytl Jena za ruce a druhý do prohlídal.

Aladrian to celé pozoroval. Rozhodně nenašli všechno, ale i tak se na zemi vytvořila slušná hromádka malých dýk, hvězdic, nožů, strun a ostří, které vytáhli z různých míst přitom tak jednoduchého oděvu malého chlapce.

Prohledávání však trvá docela dlouhou dobu. Člověk během té doby v klidu stihne nabít kuši.

Kupodivu se ani jeden z trojice nepodíval do chodby, v níž Jena načapali. Dva měli plné ruce práce s jeho prohledáváním, třetí jenom mlsně koukal a představoval si svou odměnu.

Reg jen ťukl prstem do Aladriana.

Očima mu ukázal na svou kuši.

On pochopil a vzal si do ruky kopí. Hlavně tiše.

Následující okamžiky byly skutečně plny zvrátů.

Starý válečník se odrazil ze schodů a délka kopí doplnila délku skoku.

Zatímco Aladrian skákal doleva, šipka střelce se neomylně vydala rovně.

Přímo do jisté hrudi.

Poslední ze zloduchů se otočil od Jena.

Bylo mu divné, že jeho vysoký společník padl k zemi.

K tomu ty bublavé zvuky, které vydával ten druhý. Pak on sám doplatil na svou neschopnost odzbrojit kluka pořádně.

Jeho maličká dýka mu rozpúlila ledvinu.

Zaúpěl. Ale byl z dobrého těsta.

Vytrhl se.

Rozběhl se jednou ze tří chodeb pryč, bez ohledu na krev, kterou kvapně ztrácel.

Všem čtyřem bylo jasné, kam utíká.

Nepokoušeli se ho zastavit.

To bylo příliš nebezpečné.

Honem se sebrali. Reg schoval kuši a opět si připravil meč. Jen posbíral své oblíbené věci.

Pak se rychle vydali jinou cestou než zloděj.

Ta bude jistě ta správná.

Přidávali do kroku.

Zrychlili.

Jejich běh se rozléhal podzemím.

Všichni čekali problémy.

Ještě je budou pronásledovat. Zase.

Nestalo se to. Po nějaké době museli zastavit, byli udýchaní a vyčerpaní neustálým úprkem.

Ke své nezměrné úlevě v náhlém tichu neslyšeli nic jiného než vlastní dech.

Nic.

Ani sebemenší zvuk.

Nic.

Magda si hlasitě oddechla.

Vtom jí kolem ucha prolétl šíp.

Neotáčeli se.

Neváhali. Rozběhli se pryč za roh.

Běželi dál.

Utíkali, co jim síly stačily.

Jejich kroky utichly až u mříže.

Blokovala východ ze stok, aby se tudy nikdo nedostal do města.

Nebo ven.

Další šíp byl zlověstně rychlý.

Směřoval k Regovi. Hbitě se uhnul.

Jenže nečekal, že by někdo mohl střílet tak rychle. Nebo že by „někdo“ mohlo být také víc lidí. Druhá střela mu propíchla lýtko.

Aladrian mezitím našel spásu. Hned vedle nich se nacházel vchod, kterým se dolů dostávali žumpaři a čističi stok.

Pustil štít a zdravým ramenem přinutil dveře zapraskat.

Kroky se blížily. Už je dohání víc lidí, nejen dva střelci.

Jen zvedl Aladrianův štít. Celý se za něj schoval.

Dobře udělal. Několik hrotů zaklevalo o dřevo.

Zvlhlé, ale tlusté dveře konečně praskly.

Aladrian vykročil ven. Náhle ho oslepilo denní světlo.

Obyčejné světlo plné spásy.

Magda najednou našla pochopení, jako blesk z čistého nebe jí došlo, k čemu má Aladrian na štítu ta madla trčící z jeho konců.

Reg si sice zlomil a vytáhl šíp z nohy, ale kulhal. Magda ho přinutila si na štít lehnout. I Jen pochopil, a vzápětí ho nesli jako na nosítkách. Lépe řečeno, táhli ho ven.

Další šíp, avšak ve tmě se špatně hledal cíl.

Prostě prolétl mříží. Přidal se k dalším, co již byly zabodány venku v mechu. Spěchali.

Vyběhli do denního světla, které se s blížícím večerem také mírnilo, ale i tak stačilo vyloudit odlesky na vyleštěných kovových štítech Wizlwonových gardistů.

Strnuli. Zírali do půlkruhu z pěti vojáků. Další se již blížili.

Přece jen je našli. A to vyšli u kraje města, ven co by kamenem dohodil.

Reg rychle vyskočil ze štítu a tasil meč.

I když na pravou nohu dopadl těžce a s bolestí, udržel se s mečem ve střehu. Bolest šla stranou.

Všichni čtyři odstoupili od vchodu do kanálů. Ustoupili o krok zpět. Hleděli beze slova do očí pod pěti helmicemi.

A pak zasvištěl další šíp a hned za ním vyběhl ze vchodu zloděj.

Měl šátek přes oko. Možná proto nevěděl, že venku nestojí jen uprchlíci.

Jenže gardisté nečekali, že by je zevnitř mohlo něco ohrozit.

Raději se soustředili na čtveřici postav.

Chyba.

Vzduch se zatetelil.

Šíp se s nesmlouvavou náhodou zaryl prostřednímu z vojáků přímo do krku. Jeho lesklou zbroj potřísnila krev.

To ostatní čtyři nevydrželi.

Vrhli se proti všem, které zrovna měli nablízku. Z vchodu vybíhali další zloději, z ulice se ozývaly hlasy dalších vojáků.

Tak se čtveřice ztratila v chaosu bitvy.

Aladrian právě sbíral štít a síly k boji, když Reg zařval. Ačkoliv kulhal, rozběhl se s mečem proti vojákovi před nimi a hladce odklonil jeho úder.

Magda sevřela prsty jedné ruky, jenom malíčkem ukázala na dotyčného vojáka a zavřela oči.

Gardista se otrásl neviditelným mrazem.

To stačilo. Odběhli na úzkou cestu. Ta je po několika desítkách kroků odvedla pryč z města.

Kdo se ten den procházel těmi místy, uviděl, jak se před vstupem do kanálu strhla bitka.

Helmy, meče, kulaté štíty a zbroje v kovovém lesku, to vše proti dýkám, hvězdícím, ranám do zad, proti lahvičkám s kyselinou.

V tratolišti krve se ten podvečer válelo mnoho gardistů i zlodějů z Gillovirotova cechu.

Nikdo si až do konce boje, kdy vojáci dostali posilu v podobě celého oddílu lehké pěchoty, nevšiml, že se jaksi ztratily čtyři hledané osoby, kvůli kterým to celé začalo.

Konec druhé části.

Tato kniha je distribuována zcela zdarma, přestože její vytvoření představuje desítky a stovky hodin práce. Dělán to ale s radostí a pro své čtenáře, ne pro peníze.

Pokud se vám tento koncept líbí, můžete jej podpořit povzbuzením autora nebo šířením knihy. Prosím používejte k tomu originální odkaz, aby byla možná dodatečná korekce chyb.

Copyright Jan Kotalík 2017